

Arrest

nr. 186 828 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juli 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op 31 augustus 2011. Tegen deze beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 70 957 van 29 november 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 8 december 2011 wordt verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinqies*). Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 75 856 van 27 februari 2012 het beroep verwerpt.

Op 19 december 2011 dient verzoeker wederom een asielaanvraag in. Op 17 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 82 243 van 31 mei 2012 het beroep verwerpt.

Op 14 mei 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 29 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 30 september 2013 ter kennis wordt gebracht, is de eerste bestreden beslissing en wordt gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.05.2012 werd ingediend door :

*L., E. (R.R.: ...)
nationaliteit: Kosovo
geboren te Prishtina op (...)1987
adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Reden(en):

De heer L. haalt geen buitengewone omstandigheid aan waarom hij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Hij beweert te vrezen voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar Kosovo en zeer getraumatiseerd te zijn door de feiten die hij daar heeft meegemaakt. Aangezien hij geen bewijzen voorlegt om deze bewering te ondersteunen, hebben we ze niet in zijn voordeel weerhouden. Voor dezelfde reden kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op artikel 3 EVRM. Hij beroept zich op eerdere asielaanvragen. Deze asielaanvragen, van 30.07.2009 en 19.12.2011 werden evenwel in zijn nadeel afgesloten op respectievelijk 01.12.2011 en 17.01.2012.

Betrokkene beroept zich ook op het verblijf van zijn ouders in België. We merken op dat, voorzover zijn ouders al rechtmatig in België zouden verblijven, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan betrokken zich niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM.

De elementen van integratie (dat hij sinds 2009 in België verblijft, dat hij sociale bindingen heeft, Nederlands en Frans heeft geleerd, werkbereid is en verschillende integratieattesten voorlegt) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot merken we op dat de deze beslissing enkel betrekking heeft op verzoeker, en niet op de samenhangende dossiers van zijn familieleden.”

De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 augustus 2013 ten aanzien van verzoeker tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker aangetekend ter kennis werd gebracht op 30 september 2013, is de tweede bestreden beslissing en wordt gemotiveerd als volgt:

“bevel om het grondgebied te verlaten

*In uitvoering van de beslissing van N., D., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
L., E. geboren te Prishtina op (...)1987, nationaliteit Kosovo*

*het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied (en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².*

*Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:
x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om *“de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België ontvankelijk en gegrond te verklaren”*. De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het erop is gericht de Raad in de plaats van het bevoegde bestuur te laten oordelen over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet en van de regels van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste middel: schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1971 en schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

' De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Dat de aanvraag van verzoeker overeenkomstig artikel 9 bis wel degelijk ontvankelijk is.

Verzoeker is niet in de mogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst en het is voor hem dan ook niet mogelijk om zijn aanvraag in te dienen via een Belgische diplomatieke post in KOSOVO.

In casu is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden.

Dit alles te meer gezien verzoeker uit zijn land van herkomst, uit vrees voor zijn leven, is moeten vluchten en zijn leven nog steeds in gevaar is indien hij dient terug te keren..

Het is immers niet rechtvaardig een kandidaat- vluchteling terug te sturen naar het land van herkomst dat hij ontvlucht is om er bij de Belgische diplomatieke post verblijfsvergunning af te halen, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees voor vervolging ongegrond is.

De Belgische overheid heeft verzoeker steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet, na jaren van verblijf, simpelweg kan beweerd worden dat verzoeker wist of moest weten dat hij vroeg of laat het land zou moeten verlaten.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Terugkeren naar zijn land van herkomst zou een zeer groot risico inhouden voor verzoeker. Derhalve is hij genoodzaakt zijn aanvraag in België in te dienen.

Verzoeker is zeer getraumatiseerd door de feiten die hij meegemaakt heeft in zijn land van herkomst en heeft suicide neigingen en depressie aanvallen bij de gedachte dat hij zou dienen terug te keren voor de aanvraag van het regularisatie.

Volgens het CGVS heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Zelfs al zou dit het geval zijn, hetgeen verzoeker betwist, dan nog houdt dit geenzins in dat de elementen waarop verzoeker zijn asielaanvraag heeft gebaseerd geen schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenzins beweerd worden dat de problemen van verzoeker reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielaanvraag.

Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit de elementen van zijn asielaanvraag blijkt duidelijk dat verzoeker in gevaar is bij zijn terugkeer naar Pakistan Artikel 8 EVRM beschermt daarenboven onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Verzoeker heeft het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Uit de stukken die bijgebracht worden blijkt duidelijk dat verzoeker zich geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving en dat hij hier een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Van verzoeker eisen zich terug naar zijn land van herkomst te begeven om aldaar huidig verzoek in te dienen is totaal onredelijk, temeer gezien hij is moeten vluchten uit vrees voor zijn leven hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken die bijgebracht werden in het kader van de asielaanvraag.

Verzoeker is van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette feiten en hieronder nog te vermelden elementen, ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd.

Verzoeker zijn centrum van belangen ligt inmiddels hier in België nu hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij heeft alhier en bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft, toen het toegelaten was, steeds gewerkt en de werkgevers van verzoeker zijn steeds vol lof geweest over verzoeker.

Verzoeker heeft dan ook alhier zijn leven opgebouwd en is op dit ogenblik in de onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen. De broer van verzoeker L. A. heeft inmiddels de nodige papieren ontvangen nu hij een Belgische vriendin heeft en ook een vader is van een Belgisch kind.

Verzoeker is samen met zijn ouders naar België gekomen en heeft in Kosovo geen enkel band meer.

Verzoeker vormt een feitelijk gezin met zijn ouders. De ouders hebben tevens twee regularisatieaanvragen lopen zijnde een 9 ter en een 9 bis. Er kan van verzoeker nu niet verwacht worden dat hij zijn familie in de steek laat en alleen terugkeert naar Kosovo om aldaar de aanvraag te doen.

Tegenpartij stelt dat deze redenen onvoldoende zijn om buitengewone omstandigheden uit te maken. Dit is al te simplistische en de aanvraag van verzoeker dient op zijn minst ontvankelijk verklaard te

worden aangezien verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker is hiertoe om de boven aangehaalde redenen niet in staat en heeft hiervoor de financiële middelen niet. Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Tegenpartij weigert gewoon het dossier van verzoeker te onderzoeken door simpelweg te stellen dat de aanvraag maar in Kosovo dient te gebeuren. Indien men de argumentatie volgt van tegenpartij is er geen enkel vluchteling die zijn aanvraag in België kan doen.

Verzoeker vraagt zich dan ook af of dit geen willekeur inhoud aangezien men de aanvraag van verzoeker niet eens wenst te onderzoeken. Verzoeker vraagt zich hoeveel personen er daadwerkelijk terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag tot regularisatie in te dienen. De huidige regularisatie procedure heeft dan veel weg van willekeur. Indien men de juiste mensen kent of de nodige politieke invloed laat uitoefenen dan kan de regularisatie in sommige gevallen wel.

Verzoeker is van oordeel dat zijn aanvraag vergezeld was van de nodige bewijsstukken die voldoende duidelijk aantonen dat verzoeker zijn aanvraag niet kan indienen in zijn land van herkomst.

Omtrent de vrees voor zijn leven kan verwezen naar de asielaanvraag van verzoeker en de stukken die daar werden bijgebracht. Verzoeker is van oordeel dat deze elementen wel degelijk aantonen dat hij een vrees voor zijn leven heeft die onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM vallen.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 29.08.2013 van de Dienst Vreemdelingen is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Deze redering van tegenpartij is niet correct en op het ogenblik van de aanvraag was aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan, zodat de aanvraag op zijn minst diende onderzocht te worden.

De motivering van tegenpartij is juridisch niet correct. Verzoeker vormt een feitelijk gezin met zijn vader en moeder en zusje zodat hij onmogelijk alleen kan terugkeren naar Kosovo, het zusje van verzoeker gaat naar school in België en de ouders van verzoeker hebben nog diverse procedures lopen zodat het gezin onmogelijk kan terugkeren naar Kosovo om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

' De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

4.2 De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.

144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De voorziene motivering is ook pertinent en draagkrachtig. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de eerste en de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, in ieder geval is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Aangezien de bestreden beslissingen werden genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en artikel 52 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op beslissingen die worden genomen door de commissaris-generaal kan geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld.

In de mate dat verzoeker de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die *in casu* moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker

aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder de door hem aangebrachte gegevens heeft beoordeeld.

Allereerst betoogt verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar Kosovo om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post omdat hij uit dat land diende te vluchten, zijn leven er in gevaar is en hij er dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) verboden behandelingen. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing er evenwel op gewezen dat verzoeker reeds aanvragen indiende met het oog op de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, dat de eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgewezen en dat de Raad eveneens tot het besluit kwam dat vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker dienden te worden geweigerd. De tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen en het annulatieberoep bij de Raad tegen voormelde beslissing werd verworpen. Verweerder heeft tevens opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd zijn verklaringen niet staafde, zodat zijn bewering dat hij niet kan terugkeren naar Kosovo niet kan worden weerhouden als een omstandigheid die hem zou verhinderen om een verblijfsmachtiging aan te vragen volgens het reguliere systeem. Deze vaststellingen vinden steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en het is niet kennelijk onredelijk om verzoekers betoog dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de problemen die hij heeft in dit land niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid wanneer door de commissaris-generaal reeds werd vastgesteld dat zijn relaas geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Waar verzoeker nog betoogt dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 van het EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het dus niet volstaat vast te stellen dat werd geoordeeld dat hij niet kan worden erkend als vluchteling, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal ook heeft vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wat gelet op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet impliceert dat ook werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij in zijn land van herkomst dreigt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker stelt dat niet definitief vaststaat dat zijn vrees voor vervolging ongegrond is, doch verliest hierbij uit het oog dat hij de bewijslast draagt en dat correct werd vastgesteld dat hij op dit punt in gebreke bleef en hij geen bewijzen voorlegt om zijn bewering te ondersteunen.

In tweede instantie zet verzoeker uiteen dat hij getraumatiseerd is, suïcideneigingen en depressie-aanvallen heeft. Hij heeft evenwel in zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd nagelaten om zijn voorgehouden psychische problemen uitdrukkelijk als een buitengewone omstandigheid aan te voeren. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat verweerder zijn gezondheidssituatie die hij zelf niet voldoende belangrijk achtte om expliciet in zijn aanvraag te vermelden als een buitengewone omstandigheid had dienen te beschouwen.

Verzoeker benadrukt daarnaast ook dat verweerder het gegeven dat hij reeds enige tijd in België verblijft, dat hij een vrienden- en kennissenkring in het Rijk heeft opgebouwd, dat hij werkbereid is en dat hij sociale bindingen heeft met België, weigerde te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hij laat verstaan niet akkoord te gaan met deze zienswijze, doch toont hiermee niet aan dat verweerder zijn situatie verkeerd heeft beoordeeld. De stelling van verweerder is daarenboven in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker verliest tevens uit het oog dat hij geenszins aantoonde dat hij in België banden opbouwde die dusdanig hecht zijn dat hij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en dat zijn gezins- of

familieleven met zijn ouders, zus en broer in het gedrang zouden komen wanneer hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verweerder motiveert in de eerste bestreden beslissing dat, waar verzoeker zich beroept op het verblijf van zijn ouders in België en voor zover zijn ouders al rechtmatig in België zouden verblijven, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatische of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit element is geen buitengewone omstandigheid en om dezelfde reden kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch deze houdt enkel in dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familielevens van verzoeker is, in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Daar uit de aan de Raad voorgelegde stukken en de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder al de elementen die verzoeker als buitengewone omstandigheden aanvoerde in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd bij het nemen van deze beslissing heeft betrokken, kan slechts worden geconstateerd dat zijn betoog dat verweerder weigert zijn dossier te onderzoeken feitelijke grondslag mist.

De loutere bewering van verzoeker dat wanneer men de juiste mensen kent en de nodige politieke invloed laat gelden er toch een "regularisatie" kan worden doorgevoerd en er dus sprake is van willekeur leidt niet tot het besluit dat verweerder in voorliggende zaak niet correct en overeenkomstig de wet heeft gehandeld.

Een schending van enig beginsel van behoorlijk bestuur wordt derhalve niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

" Tweede middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggestuurd.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoeker reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in kader van de bescherming van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit nieuwe feiten, daterend van na de vlucht van verzoeker, blijkt te meer dat verzoeker in gevaar zijn bij terugkeer naar Kosovo.

Door zijn land te ontvluchten heeft zich verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij het slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest zoals hoger aangetoond terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

4.4 Herhaald wordt dat door de commissaris-generaal en de Raad reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en dat hij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij wel een dergelijk reëel risico loopt.

Met een louter algemene en summiere bewering, zowel in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als in onderhavig verzoekschrift, zonder concrete elementen aan te dragen die wijzen op een vervolging of mensonterende behandeling, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk hieromtrent als volgt heeft gemotiveerd:

"Hij beweert te vrezen voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar Kosovo en zeer getraumatiseerd te zijn door de feiten die hij daar heeft meegemaakt. Aangezien hij geen bewijzen voorlegt om deze bewering te ondersteunen, hebben we ze niet in zijn voordeel weerhouden. Voor dezelfde reden kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op artikel 3 EVRM. Hij beroept zich op eerdere asielaanvragen. Deze asielaanvragen, van 30.07.2009 en 19.12.2011 werden evenwel in zijn nadeel afgesloten op respectievelijk 01.12.2011 en 17.01.2012."

De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden waar deze stelt dat verzoeker geen begin van bewijs naar voren brengt en dat de eerdere asielaanvragen definitief zijn afgesloten. Daarenboven stelt de Raad vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing, niet inhoudt dat hij moet terugkeren naar het land van herkomst of daar gedwongen zal naar worden verwijderd. Derhalve wordt in deze stand van zaken een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

Artikel 14 van het EVRM, dat verzoeker ook geschonden acht, luidt als volgt:

"Het genot van de rechten en vrijheden welke in dit Verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status."

Verzoeker toont niet aan dat verweerder hem het genot van enig recht dat in het EVRM is vermeld ontzegt of dat hij door het nemen van de bestreden beslissingen een in voormeld verdrag vermelde vrijheid miskent, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij hierbij discriminerend tewerk zou gaan, zodat niet kan worden besloten dat artikel 14 van het EVRM is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

4.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Derde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo.

Indien hij gedwongen zouden worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd zoals duidelijk blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Tevens heeft verzoeker het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

De stukken die werden bijgebracht in het kader van de aanvraag tot machtiging laten er geen twijfel over bestaan dat verzoeker in België een groot netwerk van relaties en vriendschappen heeft opgebouwd.

Vele Belgen zijn ontegensprekelijk van oordeel dat verzoeker in België moeten kunnen blijven.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Verzoeker is sedert 2009 in België.

Indien verzoeker zou moeten teruggaan naar zijn land van herkomst zou dit onrechtvaardig zijn en een humanitair onrecht uitmaken.

Het is op grond van de regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid rekening houdt met de gevolgen van de regel dat de aanvraag moet gebeuren in het land van herkomst.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst, temeer gezien zij reeds meer dan 4 jaar in België is.

Verzoeker is van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette en hieronder nog te vermelden elementen ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

4.6 Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM stelt de Raad opnieuw vast dat de bestreden beslissingen verzoeker strikt genomen niet verplichten om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt voorts geen enkel stuk aan dat zijn betoog dat zijn vrijheid en veiligheid in Kosovo in gevaar zijn, kan ondersteunen.

In deze omstandigheden kan hij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder de bepalingen van artikel 5 van het EVRM heeft geschonden door het nemen van de bestreden beslissingen.

Ook een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Zoals reeds gesteld bij de bespreking onder het eerste middel wordt door verzoeker namelijk niet bewezen dat de banden die hij heeft opgebouwd met personen die in België verblijven voldoende hecht zijn om onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling te vallen. Er blijkt ook niet dat de banden die verzoeker in België opbouwde teloor zullen gaan indien hij België (tijdelijk) dient te verlaten. Hij kan immers gebruik maken van de moderne communicatietechnieken om deze relaties te onderhouden. De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt om naar België af te reizen. Hij dient wel, conform de in de vreemdelingenwet opgenomen regels, een verblijfsmachtiging aan te vragen wanneer hij langer dan drie maanden in het Rijk wenst te verblijven. Verzoeker stelt geïntegreerd te zijn en reeds vier jaar in België te verblijven, doch gaat voorbij aan het feit dat hij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat hij het grootste deel van zijn leven in Kosovo doorbracht, zodat zijn integratie in dat land als belangrijker mag worden beschouwd dan zijn integratie in België. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij zijn leven in Kosovo niet kan verderzetten. Verzoeker stelt weliswaar dat hij actueel in zijn land van herkomst geen verblijfplaats of bron van inkomsten heeft, maar toont niet aan dat hij niet in staat is om middels een tewerkstelling in zijn land van herkomst in een inkomen te voorzien, dat hij niet kan terugvallen op een sociaal-zekerheidssysteem, dat hij geen beroep kan doen op een aantal van de eventueel nog aanwezige familieleden in Kosovo of dat de uitgebreide vrienden- en kennissenkring waarnaar hij verwijst hem niet tijdelijk financieel kunnen bijstaan. Verzoeker lijkt ook te vergeten dat hij in België heden evenmin een inkomen uit een tewerkstelling heeft, dat hij niet over een eigen woning in het Rijk beschikt en dat artikel 8 van het EVRM een Staat niet de verplichting oplegt om alle minvermogene vreemdelingen op zijn grondgebied op te vangen. Er blijkt dan ook geenszins dat de bestreden beslissingen een niet toegelaten inmenging vormen in zijn privé-, gezins- of familiaal leven of dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiend, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten of te machtigen.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN